

vilde være rigtig, om der i Paragrafen blev tilføjet en udtrykkelig Bestemmelse derom.

Seg gaar nu over til at omtale Kapitel 13, der jo indeholder en af de allervæsentligste nye Bestemmelser, der ere komne ind i Lovforslaget, nemlig om Afford. Seg hilser denne Bestemmelse med Glæde; jeg tror at det er et stort Fremskridt, som er sket derved, at der under visse Omstændigheder kan tilveiebringes en tvungen Afford. Det 13de og 14de Kapitel staa jo i Mod sætning til hinanden, idet det ene behandler Afford og det andet Udlobning af Voet. Der er jo en bestemt Mod sætning mellem disse to Fremgangsmaader, idet nemlig Følgen af, at Voet er udloddet, ganske simpelt er den, at alle Fordringshavere for bestandig og for evig Tid beholde deres Krav paa Fallenten, hvilket imidlertid i min Tanke er en meget streng Bestemmelse. Seg skulde meget ønske, om der kunde ske nogen Modifikation i den Henseende, saaledes at Falliten dog ikke forhindrede Folk fra igjen at komme i Virksomhed — jeg taler her naturligvis kun om den redelige Mand, med Hensyn til de Andre, er det mig aldeles ligegyldigt. Det vil jo nemlig ses, at dersom en enkelt Kreditor, som mulig har en stor Fordring, modsætter sig Afford, saa kan en saadan ikke træffes, og saa er det nødvendigt at lade Voet udlodde, saa at Falliten aldrig bliver fri for Fallitdekretet, der vedbliver at hænge over hans Hoved; men det forekommer mig at være en altfor streng Bestemmelse. Seg erkjender, at som Mod sætning mod den strenge Bestemmelse i § 134 — som jo ganske vist er en gammel Bestemmelse — staaar paa den anden Side Slutningen af Voet ved Afford, og ærede Medlemmer ville jo se, at saafremt en Mand kan komme til Afford med sine Kreditorer, saa bestemmer jo §§ 118 og 119, at dermed er hans hele Gjæld slettet ud, saaledes at Ingen mere har Krav paa ham for Fordringer, som de maatte have førend Konkursen; men der kommer atter det Spørgsmaal, om de muligvis ikke anmeldte Fordringer ikke senere maatte kunne træde op; det er jeg lidt bange for, og derfor tror jeg, at det vil være ønskeligt — jeg tør naturligvis ikke ligeoverfor de Herrer Jurister udtale mig

bestemt derover, for mig stiller det sig som meget ønskeligt —, at man dog ved Proklama maatte kunne indkalde alle Kreditorerne, saa at man vidste, at efter den Tid kunde Ingen melde sig. — § 107 indeholder to Bestemmelser; den ene er den, at idetmindste to Trediedele af de tilstedeværende i Affordspørgsmaalet stemmeberettigede Fordringshavere maa erklære sig for Affordforslagets Antagelse, og den anden Bestemmelse er den, at de maa repræsentere de tre Trediedele af det samlede Beløb af alle de Fordringer, som give Ret til at deltage i Afstemningen om Affordforslaget. Seg tror nu, at man meget godt kunde nøies med, at de repræsenterede to Trediedele af Fordringerne. Seg skal i den Henseende bemærke, at jeg anser denne tvungne Afford for et saa stort Gode for den honnette og redelige Mand, at man saavidt muligt bør lette den. Seg vil derhos spørge, om Bestemmelsen i Paragrafen ikke er saaledes at forstaa, at de fraværende Kreditorer maa kunne stemme ved skriftlig Afstemning, uden at de behøve at give særlig Fuldmagt. Seg vilde endnu oplæse det Spørgsmaal, om der ikke er nogen Modsigelse mellem Bestemmelserne i § 119 og § 112. Efter den sidstnævnte Paragraf har nemlig afsluttet Affordingen Indflydelse paa Fordringshaveres Rettigheder mod Forlovere og Andre, som hæfte tilligemed Skyldneren, og Kreditor kan altsaa hos Forloveren forlange den Del, som Skyldneren ikke kan betale; men i § 119 hedder det dernæst, at Afforden befrier Skyldneren for den Del af enhver før Konkursen stiftet Gjæld, som ikke ved Afforden er overtagen, saavel ligeoverfor Fordringshaveren selv som ligeoverfor Forloveren og Andre, der tilligemed ham hæfte for Gjælden. Det forekommer mig, at her maatte dog Forloveren, som har maattet betale for Fallenten, kunne faae en ny Fordring paa denne. — Hvad angaar § 123 og de derpaa følgende Paragrafer om Udlobning, da frygter jeg rigtig nok for, at denne Udlobning af 5—10 pCt. maasse vil volde en Del Bryderi i flere af Boerne. Seg ser nok, at der staaar, at en første Udlobning „bør“ finde Sted, naar der haves 5 pCt. af den anmeldte Gjæld, og at det altsaa ikke er nogen absolut tvungen